

Αναίρεση που άσκησε στις 30 Ιανουαρίου 2009 η Société des plantations de Mbangha SA (SPM) κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (έκτο τμήμα) στις 13 Νοεμβρίου 2008 στην υπόθεση T-128/05, SPM κατά Συμβουλίου και Επιτροπής

(Υπόθεση C-39/09 P)

(2009/C 90/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Société des plantations de Mbangha SA (SPM) (εκπρόσωπος: A. Farache, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— κυρίως:

- να ακυρώσει εν μέρει την απόφαση του Πρωτοδικείου,
- να υποχρεώσει την Επιτροπή στην καταβολή της αποζημιώσεως, καθώς και στην καταβολή των δικαστικών εξόδων αμφοτέρων των δικών, περιλαμβανομένων των εξόδων της αναιρεσείουσας·

— επικουρικώς:

- να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Πρωτοδικείου προκειμένου να την κρίνει εκ νέου και να αποφανθεί ως προς το ποσό των καταβλητέων αποζημιώσεων.

Λόγοι αναίρεσεως και κύρια επιχειρήματα

Η αναιρεσείουσα προβάλλει ουσιαστικά τρεις λόγους προς στήριξη της αιτήσεως αναίρεσεως.

Με τον πρώτο λόγο αναίρεσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον έκρινε ότι το κοινοτικό καθεστώς εισαγωγής μπανανών δεν παραβιάζει κατά τρόπο πρόδηλο και σοβαρό την αρχή της διατηρήσεως αποτελεσματικού ανταγωνισμού, η οποία, κατά την αναιρεσείουσα, συνιστά κανόνα δικαίου παρέχοντα δικαιώματα στους ιδιώτες.

Συναφώς, η αναιρεσείουσα επικαλείται, αφενός, ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη τους σκοπούς του ανταγωνισμού, στο μέτρο που στήριξε την κρίση του αποκλειστικά στους γενικούς σκοπούς που επιδιώκονται στο πλαίσιο της κοινής οργανώσεως της αγοράς στον τομέα της μπανάνας. Αφετέρου, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένα τη σχέση μεταξύ της κοινοτικής ρυθμίσεως και των στρεφόμενων κατά του ανταγωνισμού πρακτικών

που απαντούν στην αγορά της μπανάνας, καθόσον αρνήθηκε να αναγνωρίσει ότι οι κοινοτικές διατάξεις επιτρέπουν, μέσω πιστοποιητικών εισαγωγής, τη χορήγηση οικονομικών πλεονεκτημάτων σε ορισμένους προνομιούχους επιχειρηματίες, των οποίων η θέση στην αγορά θα ενισχυόταν από τους υφιστάμενους κανόνες.

Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσεως, η αναιρεσείουσα επικαλείται ότι το Πρωτοδικείο παραβίασε τις γενικές αρχές του δικαίου και, συγκεκριμένα, την αρχή της χρηστής διοικήσεως, καθόσον έκρινε ότι η εν λόγω αρχή δεν συνιστά, αυτή καθαυτή, κανόνα δικαίου παρέχοντα δικαιώματα στους ιδιώτες. Εντούτοις, η αρχή αυτή έχει επανειλημμένως αναγνωρισθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και συνεπαγόταν, εν προκειμένω, υποχρέωση της Επιτροπής να λάβει υπόψη τη συγκεκριμένη κατάσταση της αγοράς και των παραγών οι οποίοι, κατά τη θέσπιση της κοινοτικής ρυθμίσεως, δεν διέθεταν την ιδιότητα του επιχειρηματία.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το VAT and Duties Tribunal, Manchester (Ηνωμένο Βασίλειο) στις 29 Ιανουαρίου 2009 — Astra Zeneca UK Limited κατά Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Υπόθεση C-40/09)

(2009/C 90/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Αιτούν δικαστήριο

VAT and Duties Tribunal, Manchester

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσα: Astra Zeneca UK Limited

Καθής: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Προδικαστικά ερωτήματα

- 1) Υπό τις περιστάσεις της παρούσης διαφοράς, όπου ένας εργαζόμενος δικαιούται με βάση τους όρους της συμβάσεως εργασίας του να επιλέξει να λάβει μέρος των αποδοχών του ως κουπόνια εκπτώσεως, έχει το άρθρο 2, παράγραφος 1, της έκτης οδηγίας του Συμβουλίου 77/388/ΕΟΚ ⁽¹⁾ [νυν άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της Βασικής Οδηγίας ΦΠΑ] την έννοια ότι η παράδοση των εν λόγω κουπονιών από τον εργοδότη στον εργαζόμενο συνιστά παροχή υπηρεσιών εξ επαχθούς αιτίας;

- 2) Σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, έχει το άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β' [νυν άρθρο 26, παράγραφος 1, στοιχείο β'] την έννοια ότι η παράδοση του κουπονιού από τον εργοδότη στον εργαζόμενο σύμφωνα με τη σύμβαση εργασίας πρέπει να αντιμετωπίζεται ως παροχή υπηρεσιών, λαμβανομένου υπόψη ότι το κουπόνι προορίζεται για ίδια χρήση του εργαζομένου;
- 3) Αν η χορήγηση του κουπονιού δεν αποτελεί ούτε παροχή υπηρεσιών εξ επαχθούς αιτίας κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, ούτε παροχή υπηρεσιών κατά το άρθρο 6, παράγραφος 2, στοιχείο β', θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 17, παράγραφος 2 [νυν άρθρο 168] επιτρέπει την επιστροφή του φόρου προστιθέμενης αξίας τον οποίο κατέβαλε ο εργοδότης κατά την αγορά και την παράδοση του κουπονιού στον εργαζόμενο, σύμφωνα με τους όρους της συμβάσεως εργασίας, εφόσον προορίζεται για ίδια χρήση του εργαζομένου;

(¹) Έκτε οδηγία 77/388/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — Κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική βάση (ΕΕ ειδ. έκδ. 09/001, σ. 49).

χρέωση να θεσπίσει κριτήρια για την επιλογή των πλοίων προς επιθεώρηση, πλην των αλιευτικών σκαφών και των σκαφών αναψυχής με άδεια μεταφοράς 12 επιβατών το πολύ.

Το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο γ', της οδηγίας 2000/59, προβλέπει ότι αν η αρμόδια αρχή δεν είναι ικανοποιημένη από τα αποτελέσματα μιας επιθεώρησης, μεριμνά ώστε το πλοίο να μην αποπλεύσει μέχρις ότου τα απόβλητά του και τα κατάλοιπα φορτίου παραδοθούν σε εγκαταστάσεις παραλαβής, σύμφωνα με τα άρθρα 7 και 10.

Η Δημοκρατία της Εσθονίας ανήγγειλε την πρόθεσή της να επιφέρει συμπληρώσεις στην εσθονική νομοθεσία, προκειμένου να μεταφέρει ορθώς τις εν λόγω διατάξεις της οδηγίας στην εσωτερική της έννομη τάξη. Η Επιτροπή δεν διαθέτει στοιχεία σχετικά με τη θέσπιση τέτοιων τροποποιήσεων.

(¹) ΕΕ L 332, σ. 81.

Προσφυγή της 30ής Ιανουαρίου 2009 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Δημοκρατίας της Εσθονίας

(Υπόθεση C-46/09)

(2009/C 90/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η εσθονική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωποι: E. Randvere και K. Simonsson)

Καθής: Δημοκρατία της Εσθονίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι, παραλείποντας να μεταφέρει ορθώς στο εθνικό της δίκαιο τις διατάξεις της οδηγίας 2000/59/ΕΚ (¹) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 27ης Νοεμβρίου 2000, σχετικά με τις λιμενικές εγκαταστάσεις παραλαβής αποβλήτων πλοίου και καταλοίπων φορτίου, η Δημοκρατία της Εσθονίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 11 της οδηγίας 2000/59/ΕΚ,

— να καταδικάσει τη Δημοκρατία της Εσθονίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Από το άρθρο 11, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 2000/59 προκύπτει ότι η Δημοκρατία της Εσθονίας είχε την υπο-

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, την οποία υπέβαλε το Stockholms tingsrätt στις 6 Φεβρουαρίου 2009 — Konkurrensverket κατά TeliaSonera Sverige AB

(Υπόθεση C-52/09)

(2009/C 90/19)

Γλώσσα διαδικασίας: η σουηδική

Αιτούν δικαστήριο

Stockholms tingsrätt

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αιτούσα: Konkurrensverket.

Παραμβαίνουσα: Tele2 Sverige Aktiebolag.

Καθής: TeliaSonera Sverige AB.

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Υπό ποιες προϋποθέσεις συντρέχει παράβαση του άρθρου 82 ΕΚ στηριζόμενη στη διαφορά μεταξύ της τιμής την οποία μια κατέχουσα δεσπόζουσα θέση κατετοπιωμένη επιχείρηση χρεώνει για τη μεταπώληση προϊόντων ADSL σε ανταγωνιστές της στην αγορά χονδρικής και της τιμής την οποία η ίδια αυτή επιχείρηση χρεώνει στην αγορά των τελικών χρηστών;

2) Για να δοθεί απάντηση στο πρώτο ερώτημα, έχουν σημασία μόνον οι τιμές που η κατέχουσα δεσπόζουσα θέση επιχείρηση χρεώνει στους τελικούς χρήστες ή πρέπει να ληφθούν υπόψη και οι τιμές των ανταγωνιστών στην αγορά των τελικών χρηστών;